

Иван Вазов

Пътешествието

От моя нѐхар и покой,
като се бях отрекъл вече,
другар желаях да съм твой,
за да пътуваме далече.

Но мойто сърце в тоя час
изпадна пак в недоумение:
другар не щѐ ти бъда аз,
адио! Тръгвай си без мене.

Цалувките и жалний вик
на мойто либе сладкодумно
побъркаха внезапно, в миг,
туй намерение безумно.

Очи му днеска по-пламтят,
не ще ги никога забрави,
и жалостта му тоя път
по-привлекателно го прави.

То ме притиска до гърди
и във небето ме заклина,
ту че го мразя ме беди,
ту моли ме да не замина.

О, как да мисля аз за път,
като го гледам че въздиша,
и тия сълзи, що текът,
да тръгна без да ги обриша?

Да опустеят тез места
и таз омразната чужбина,
що потопиха в жалостта
днес моята безценна Рина.

И ти, о друже, кой не знайш
любов какво е, а най-паче
не се е случвало да трайш
пред либето, което плаче –

на добър час! И тая страст

пази се да не те смущава
и от която нивга аз
не искам, друже, да оздрава.

1874

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4598>]